

ten, amelyről Krúdy mindent tudott. „Ismerte a fákat, az ösvényeket, a romokat, a lóvasút pályáját, a Duna-parti kilátást, a nyári esték neszeit és illatait, a ködös téli nappalok csendjét, a lombok napfényel tarkázott árnyékait, a hóesés és a jégzajlás hangjait” (168.) – írja Fábri Anna, s arra is felhívja a figyelmet, hogy meglepően sok a téli város és utcakép Krúdy műveiben, s sok regénye télen játszódik, talán mert „nyáron inkább az életben élnek az emberek, míg télen valamiféle, önmagukról és az életről szőtt álomban”. (169.)

Az egyes tanulmányok Mikszáth, Krúdy és Jókai világába repítenek, s az újra felfedezés lehetőségét kínálják. Fábri Anna remek kötete többszörösen elismerésre méltó, hiszen azáltal, hogy más nézőpontból világítja meg e három jelentős életművet, arra ösztönöz, hogy újra elolvassuk a *Napraforgót*, a *Tót atyafiakat* vagy éppen Jókai *Kertészgazdászati jegyzeteit*.

DELI ÁGNES: ODAÁT